

ПРИТУЛА Віктор Якович (1952–2009)

*Випускник автомобільного
факультету (1986)*

Голова правління ПАТ «Миронівський
автоагрегатний завод» (1988–2009).
Депутат Київської обласної ради I–III скликань
Заслужений працівник промисловості України

Віктор Притула народився 15 вересня 1952 р. у с. Пустовіти Миронівського району Київської області у сім'ї колгоспників Якова Івановича та Параски Мартинівни.

У 1959 р. пішов до першого класу Пустовітської школи. В 1961 р. разом із батьками переїхав до Миронівки, де продовжив навчання у місцевій восьмирічній школі № 3, а після її закінчення — у Миронівській середній школі № 1.

У підлітковому віці він проявляв якості, які викликали повагу і захоплення серед однолітків та дорослих. Так, щоб допомогти мамі отримати цеглу для будівництва хати, восьмикласник Віктор Притула влаштувався працювати на цегельний завод. Батьки, які були простими трудівниками, змалку вчили сина за будь-яких обставин залишатися доброю, працелюбною та самостійною людиною. Важливу роль у його особистісному формуванні відіграли власні життєві орієнтири, серед яких — порядність, чесність, повага до старших, відповідальність. Він ніколи не відступав від цих принципів.

Віктор Якович не просто дослухався до свого внутрішнього голосу та обрав професію за покликанням, а й сповна реалізував власний потенціал. Успішно навчався у Київському автомобільно-дорожньому інституті, був душею студентських компаній. Не поривав зв'язку із друзями навіть тоді, коли хтось із них виїздив за кордон (наприклад, протягом багатьох років листувався зі своїм товаришем, який проживав у США).

Згадуючи про Віктора Яковича, друзі часто розповідають про його природне відчуття цінностей, бережливе ставлення до людських стосунків. Яскравий приклад цього — його любов до дружини Галини Степанівни, яка розпочалася ще у третьому класі зі звичайної дитячої дружби. Їхні стосунки витримали не одне випробування. У 1969 р., закінчивши школу, молоді люди разом поїхали вступати до інституту, а через два роки одружилися. Коли їхньому сину Віталію було чотири місяці, В. Я. Притулу призвали до армії.

«Життя, пройдене пліч-о-пліч із Віктором Яковичем, минуло не без труднощів, — каже Галина Степанівна, — проте мій чоловік у слушний момент повторював «Не гніви Бога!», що і було його життєвим кредо». Подружжям Притул захоплювалося близьке оточення, адже їм

вистачило сили зберегти те цінне, що завжди єднає людей і дає насагу долати труднощі: взаєморозуміння, взаємоповагу та романтику, про яку сьогодні з особливою трепетом у голосі розповідає Галина Степанівна.

Після служби в армії В. Я. Притула протягом 1974–1987 рр. працював на Миронівському автотранспортному підприємстві 13243, де був спочатку водієм, а потім механіком і головним механіком ремонтної майстерні. В 1986 р. він завершив навчання у Київському автомобільно-дорожньому інституті, здобувши кваліфікацію інженера-механіка за спеціальністю «Автомобілі і автомобільне господарство».

3 липня 1988 р. Віктор Притула обіймав посаду директора (пізніше — голови правління) Миронівського автоагрегатного заводу. Його висока працездатність та постійне прагнення бути кращим стало рушійною силою для виведення цього підприємства на якісно новий рівень виробництва. Зокрема вже наступного року він став ініціатором ідеї реконструкції заводу для подальшого виготовлення нової продукції — передньої вісі автомобіля КраЗ. У 1996 р. після довгих пошуків, багатьох зустрічей із представниками свого постійного партнера — Мінського автомобільного заводу — Миронівський автоагрегатний завод почав складати вантажні автомобілі «МАЗ» із машинокомплектів, які постачали з Білорусі. В той непростий період це врятувало підприємство та допомогло зберегти трудовий колектив.

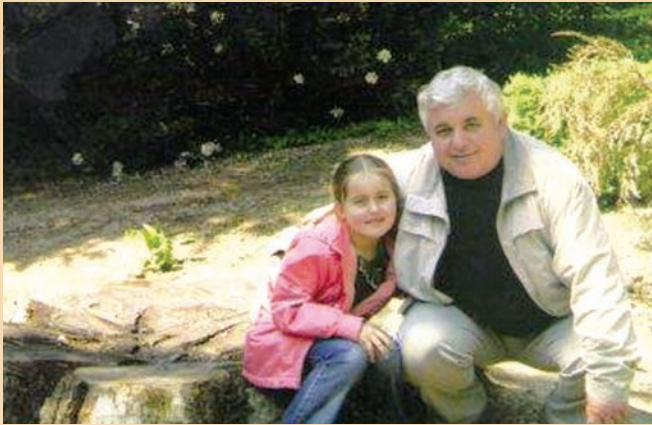
На відпочинку в Криму

А формуванню колективу В. Я. Притула приділяв велику увагу. На заводі завжди панувала атмосфера взаємодопомоги та підтримки. За розпорядженням директора підприємства було організоване безкоштовне медичне обслуговування працівників, надання безплатних обідів, коштів на оздоровлення, безвідсоткової грошової допомоги на забудову та ремонт індивідуальних будинків. Словом, Віктор Якович із притаманним йому розумінням та чуйністю піклувався про своїх підлеглих, за що користувався серед них неабияким авторитетом.

Опікувався вирішенням найрізноманітніших проблем виробництва. «Дуже хотів встановити на заводі вітряки, щоб зекономити електроенергію», — згадує його дружина Галина Степанівна.

Все, чого вдалося досягти під час керівництва Віктора Яковича, — це результат наполегливої праці спеціалістів, які зростали разом із підприємством, та беззаперечному авторитету керівника, Богом наділеного мудрістю лідера.

Віктор Якович на відпочинку з красунею онучкою Анастасією

Сьогодні ПАТ «Миронівський автоагрегатний завод» — сучасне підприємство, добре відоме як в Україні, так і за її межами. Основним видом діяльності товариства є виробництво передніх осей та запчастин для вантажних автомобілів, які створює холдингова компанія «АвтоКрАЗ» (м. Кременчук). Підприємство тісно співпрацює з ДП «Виробниче об'єднання «Південний машинобудівний завод» (м. Дніпропетровськ), для якого виготовляє передні вісі до тролейбусів, ВАТ «Херсонські комбайни», для якого створює поворотні кулаки, та з ТОВ «Богдан-Спецавтотехніка» (м. Черкаси), для якого постачає передні і задні вісі до причепів.

В. Я. Притула знаходив час для громадської і політичної діяльності. Був депутатом Київської обласної ради I–III скликань.

Його активна життєва позиція та абсолютна відданість обраній справі не могли залишитися непоміченими державою. Указом Президента України 12 листопада 2003 р. Віктору Яковичу було присвоєно почесне звання «Заслужений

Віктор Якович із продовжувачем роду, онуком Владиславом

працівник промисловості України». В 1991 р. він нагороджений грамотою міністра транспорту УРСР, а в 1996 р. — почесною міжнародною відзнакою «Факел Бірмінгема».

Як справжній чоловік, Віктор Притула посадив дерево (і не одне, а цілий яблуневий сад!), побудував будинок, виховав сина Віталія та красуню-доньку Юлію, яка свого часу перемогла на конкурсі «Міс Миронівки». Віталій Вікторович здобув освіту у Київському автомобільно-дорожньому інституті. Нині він обіймає посаду голови правління ПАТ «Миронівський автоагрегатний завод» та продовжує справу свого батька. Юлія Вікторівна — випускниця Київського економічного інституту менеджменту та Київського національного університету імені Тараса Шевченка (диплом із відзнакою), головний спеціаліст Головного управління податкової політики ПАТ «Укртранснафта». Дружина Віктора Яковича, Галина Степанівна, працює головним бухгалтером у ТОВ «Миронівське громадське харчування».

Син подарував батькам онука Владислава, а дочка — Анастасію та Віктора. Цікаво, що онук успадкував від дідуся не тільки гарне ім'я, а й характер. Хлопчик із ранніх років демонструє його манеру поведінки, зокрема неабиякі лідерські якості, зростає чуйним та цілеспрямованим. Галина Степанівна радіє, що онуки схожі на її чоловіка, і сподівається, що в майбутньому вони продовжать династію інженерів, започатковану їхнім дідусем.

Віктор Якович любив проводити своє дозвілля в саду, де знаходив справжнє умиротворення, яке втамовує спрагу єднання із природою. Доглядав за пасікою. Серед його захоплень особливе місце посідав спорт, зокрема він був президентом волейбольної команди Миронівського району.

Віктор Притула підтримував своїх близьких, друзів, колег та підлеглих: духовно багата людина, він щедро ділився усім, що мав. Як же пощастило тим, хто був із ним знайомий і на чиему житті назавжди збережеться слід його присутності!

Сад і онуки. «З вірою в щасливе майбутнє»